

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 glđ. 60 kr., za pol leta 2 glđ. 40 kr., za četert leta 1 glđ. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 glđ., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXX.

V Ljubljani 28. grudna 1877.

List 52.

Ta-le bo dobra za Božič.

(Konec.)

Stari jud hiti k vodniku, se pred njega vstopi in začne s premislikom in počasi razlagati tako-le.

„Betlehem“, moj milostni gospod, je to, kar „hiša kruha“.

Sam si mislil..., mu Kvadrat preseka besedo. Kaj pa še?

To je predpodobna beseda, pravijo naši rabini, in pomeni, da Betlehem bo ob svojem času dal kruh za vesoljno zemljo. — Betlehem se imenuje tudi „Efrata“, to se pravi rodovitno ali sadonosno.

Kvadrat, ki se je vedno s kakim psovanjem vmés vtikal, je na poslednje besede rekel norčevaje: Stavim kaj, da se Efrata ima zato imenovati, ker bo naj bogatejše in naj dobrotljivše mesto na svetu, in ker bodo njegovi zakladi dohajali do naj zadnjih pokrajin na zemlji.

Tako je, milostni gospod, odgovori jud z resnobo. — Betlehem se šteje k Judovemu rodu, in n danji iz ljudstva so ga imenovali „Davidovo mesto“, ker tam je bil rojen sveti prerok David.

David, David? prša vitez, sej ta je bil eden vaših kraljev?

Tako je, gospod!

In ta véliki kralj je bil rojen v Betlehemu?

V Betlehemu, gospod! in to predpodobuje, pravijo naši rabini, da v Betlehemu bo rojen „pravi David“, to je, Kralj vesoljnega sveta, kteremu so ko dedina obljubljeni vsi narodi na zemlji.

Slišiš Oktavij... to je res kaj velikanskega — to beraško ljudstvo v Judeji! Starec, svetujem ti, govori bolj tiho. Ako bi cesar slišal, bi utegnil zavidovati betlehenskemu kralju, je rekel k temu mesenež Kvadrat in se je debelo zakrohotal, ter dalje prašal: In David, kaj je počel v Betlehemu?

Predenj je postal maziljeni Gospodov, odgovori jud, je čede pasel. Naši rabini pravijo, to je predznamenje vélikega Pastirja, ki bo vse ljudi zbiral v eno čedo, in jih bo iz pustote tega sveta vodil na večno pašo.

To gre čedalje bolje in bolje! kliče Kvadrat. Tedaj je betlehenski kralj neodvračljivo tudi kralj v „olimpu“ (tako so rimski malikovavci imenovali nebesa). Ravno kar je vergel cesarja s prestola; zdaj, le pazite! tudi Jupiter (naj véči rimski malik) ni več varen!

Amen! Tako je, je nadaljeval stari jud... Pa tudi še drugi véliki možje so rojeni v tem mesticu, Eli-meleh, Booc, Obed, Jesse... Zemlja, na kateri zdaj tvoj

konj stoji, je bila njiva Booceva, na nji je Rota kladje brala, katero so ji ženeci pušali. Naši rabini pravijo: ta žetev je predpodoba prihodnjega življenja, ko bodo vsih duše, ki so bili kdaj na zemlji, zbrane in pridejo pred obličje naj véšega Sodnika.

Dobro! bom tedaj tudi jaz pričujon? prša nevernik.

Cisto gotovo boste, gospod! odgovori slovceno stari jud.

Se vé, da zaguljenemu neverniku to ni šlo ne v glavo in ne k sercu, ter prša: In kdaj bo prišel ta „pravi David“, ta vseg-spodujoči kralj, ta odrešenik svetá? Kdaj bo rojen v svojih kraljevih dvorovih v Betlehemu?... Pri teh besedah se je vitez nekoliko nagnil nad konja, je djal dlan pred oči, kakor dela človek, ki nekaj vidi v mraku, in iše reč bolj natanko razločiti. (Kaj je vidil, bode kmali pojasnjeno.)

Naši, pravi dalje Aram, verujejo po preštevi „Danielovih tednov“, da Obljubljeni mora skorej priti.

Skorej! zakriči Kvadrat; toliko bolje! Veselilo me bo, ako le-ta... Tukaj si Kvadrat sam preterga besedo in prša: Kdo pa gre tam-le pred najinima konjema?... Mladi Oktavij, se zdi, kakor bi se prebudil iz spanja, pogleda in odgovori:

Ubožnega moža in neko ženo vidim, ki počasi po poti gresta. Precej nju dotečemo.

Glej, glej, stari jud! se gerdo zadere Kvadrat med smehom, kaj, ko bi bil tvoj Mesija, ki zdaj gre, da v posest vzame svoj prestol v Betlehemu?

Te poslednje besede je kreháč zbrusil z glasom grenkega zasramovanja. Starega Arama so v kosti presunile; z žarečimi očmi, iz kterih je blisketala gercnost za vero in ljubezen do domovine, je pogledal nesramnega tujca in zaklical mu je v obraz:

Pač da, morebiti ravno gre v mesto — Rešenik!... In z enim skokom zbeži kakor jelen v temoti.

Na križu boš visel, ako boš zasaceen, kriči Rimljan. — Pustite ga pa, naj gre, reče vojakom, ki so hotli za njim udreti; ta stari suženj ni bil vreden tega, kar je pojedel.

Pač da, morebiti ravno gre v mesto!... To morebiti je Oktavij večkrat natihoma sam pri sebi ponavljal, in serce pa senci so ob enem dergetale mlademu Rimljanu.

Čedalje bolj pa se bližajo Betlehemu. Kvadratov konj je bil kmali dotekel omenjena popotnika.

Mož, kdo si ti? zakriči Kvadrat.

Zaklicani se oberne. Nikoli ni vidil kdo bolj častitljive pohlevnosti in postavnjšega obraza skupaj, kakor je bilo pri tem popotniku. Pozdravil je blagodušno in resnobno, pa spregovoril nektare hebrejske besede, ki

jih je le Oktavij sam razumel, ker mu je bil snan ta jezik.

Odgovoril Ti je, je rekel Oktavij, da mu je ime Jožef, in gre s svojo ženo v Betlehem, da spolni cesarjevo povelje.

In ta tukaj, kako je pa nji ime? praša Kvadrat.

Prijatelj moj, reče Oktavij Jožefu, rad bi vedil tudi, kako je ime tej tukaj, ki bi jo prej šteli za tvojo hčer, kakor pa za tvojo soprogo?

Popotnik zopet odgovori s kratkimi hebrejskimi besedami, in Oktavij pové Kvadratu: Ime ji je „Marija“, močno trudna in nadložna je.

Stari vradnik je nato rekel neusmiljeno besedo, ki je mladega Rimljana spravila v veliko nejevoljo. Molči! mu je zaklical z gospodovalnim glasom. Naglo gibanje konj je v trenutku ločilo oba popotnika. Jožef je ostal ob strani pri Kvadratu, žena pa ob strani, kjer je bil Oktavij. V tem času, ko je stari vitez nekatere brez-pametne prašanja stavil Jožefu, je bilo mlademu Rimljanu prav kakor bi mu hotlo serce počiti. Zbegano je pogledoval. Neko pretresenje, kateremu se ni mogel ubraniti, mu je izvabilo iz ust besede, katerih pomena sam ni razumel. Rekel je ženi derhteč in (zarad Kvadrata) tiho v hebrejskem jeziku:

O ti, ktere ime je Marija, kdor koli si, neznano čutilo me žene, da naj te prosim, pojasni mi dobrotno skrivnost moje osode... O judovska kći, bral sem spise tvojih prerokov. Nahajam se med svojim obupanjem in njih upanjem. Ako imaš eno besedo za razsvitljenje moje duše, v imenu nebés, govóri!...

Marija ni odbila proužnje Rimljanu. Ko se Oktavij v Marijo ozrè, jo vidi v toliki nepopisljivi nebeški lepoti, da nobeno pero ne sence tega popisati ne more. Devica je bila bleda, serafinska svitloba je nad njo žarila, pa noben umerjoč ni vidil njenega očesa, kterege ni povzdignila. Rekla je s pohlevno in ob enem resno besedo:

Blagor jim, kateri so čistega serca, ker Boga bodo gledali!

Po teh besedah Oktavij ni nič več slišal. Ni več vidil in ne čutil več...

Ko se je prebudil in zopet zavedil, je bil sam v sobi neke gostilnice v Betlehemu. Njegovo orožje, ki ga je imel zaspavši suženj varovati, je ležalo na tléh. Svetilka je sobo slabo razsvitlovala. On sam, na komolec naslonjen, je omolklo gledal pred seboj, pred njim je ležal zvitek papirja.

Oktavij je že delj časa vse svoje dogodbe zapisoval v poseben dnevnik. Poslednje verste so bile prepis prelepega spéva, ki ga je nedavno na svitlo dal pesnik, kateri je bil prav prijubljen pri cesarji Avgustu. Spév kakor v prerokovanju popisuje prihodnjo srečo, katero ima Dete iz božjega rodú ljudem na zemljo prinesiti.

Nekaj verstic tega spéva naj poslovenjenih tukaj pristavim:

Pesni Kumejske verti vsih vékov se zdajci poslednji:

Zopet od spredaj začné se stoletij mogočni tečaji:

Verne devica nazaj se, verne kraljestvo Saturna,

Zdajci zemlji dajó nov zárod visoke nebésa.

Zbrisejo se takrat zadolženja našega znaki,

Ršena zemlja posléd bo srečno vednega straha.

Malo ostane potem le znamenj stare pregréhe.

Virgil. Eclog. IV.

Te lepe verstice zopet prebira Oktavij; ali pri vsaki besedi se strese, tako prečudno resnične so se mu zdele, in tako čisto so se zlagale s skrivnimi predčutki njegove duše.

Vzame zvitek in hoče pisati. Pa koliki spomini, kakošni občutki so se kopičili v Oktavijevem sercu! To

ti je bil odhod iz Jeruzalema, Kvadratova vsilovana nadležnost, skrivne, resnobne reči, ki so se križale v njegovem znotranjem in so mu komaj dopustile besedo spregovoriti, sanje in upanja, ki so mu tako ihtavo prešinovala dušo; razodevanja starega juda in njegov morebiti, ki ga je tako posebno povdaril; snidenje s tujima osebama na potu: ta mlada žena, ki se mu je vidila plemenitiši od kake boginje, čistejši od angela, to sladko ime Marija, čeznaturno sijanje tega bolj božjega kot človeškega obraza, don sladkega glasa, pohlevnega kakor glas kacega deteta in presunljivega kakor večnost, izrečene besede in zamaknjenje, ki je nasledvalo: — priserčna še neznaná sladkost, ki jo je zdaj po letih dolgih dvomov in znotranjih bolečin občutil v globočini svoje duše; nekak predčutek, da odsihdob je njegov namen spolnjen, njegov cilj dosežen, in s tem sklenjeno silno kopernenje že skorej umreti: vse to se je borilo v njegovi duši. Bil je kakor omagan, naslonjen na mizo, z glavo v dlanéh.

Ali zdaj še le pride naj čudovitniše!

Oktavij kar naglo pokonci plane; zdi se mu, da namesto noči sije nenavadna svitloba. Hiti na plani verh hiše, od koder se je vidilo po vsem betlehemskem okraju. Vse je bilo v žarnosti in svitlobi. Celó globoka tišina je bila viditi vsa živa, in od daleč se je do njegovih ušes razlegalo nedopovedljivo lepo petje, razločno slišal je nebeške besede: „Pax hominibus bonae voluntatis!... Mir ljudém dobre volje!“ — Samega pred seboj je bilo groza mladega Rimljana. Mislil je, da se mu meša in beži. Toda, berž ko prestopi prag v svojo stanico — je bil vse skozi čisto spremenjen. Globok mir je nastopil namesto prejšnjega razburjenja. Čutil je, da je v posesti nezmerne dobrote, po kateri je tolikanj kopernel, katero je tako neutolažljivo pričakoval... Od tega dné dalje Oktavijevo serce ni ničesar več iskalo, — le ljubilo je Dobroto, ki jo je dobilo v last.

Ta božji mir ga ni več zapustil. Komaj je bilo dva mesca po popisovanji, je umerl Oktavij. Poslednja njegova beseda je bilo ime Njé, ki jo je vidil blizo Betlehema. Rekel je: Marija! in izdihnil je dušo.

Kteri so dobili dnevnik mladega Rimljana po njegovi smerti, so se čudili, da poslednji zaznamki so bili ravno od „Svetega dneva“, „Božiča“, t. j. 25. grudnia. Bili ste dve hebrejski verstici: „Blagor jim, ki so čistega serca; Boga bodo gledali.“ In pa ime: „Marija!“

Šolsko in misijonsko sporočilo mašnikov vstajenja Jezusa Kristusa v Adrianopelu za šolsko l. 1876/77.

(Konec.)

Kakor smo morali v Carigrad neprevidoma odriniti v praznik Matere Božje (škapulirske 16. mal. serpana), tako smo smeli pot nazaj v Adrianopol tudi nepričakovano nastopiti v Marijin praznik (9. kimovca, imena Marijinega); zakaj preteče nam nevarnosti je bil ljubi Bog srečno odvernil, in ker smo to razun pomoči naših se misijonskih pomočnikov še prav posebno pripisovali mogočni priprošnji Matere Božje, na katero vselej terdno zaupamo, smo po našem prihodu v Adrianopol brezmadežni Devici v čast hvaležnega in veselega serca obhajali slovesno tridnevnico. Kakor mračna je tudi prihodnost, imamo vendar vedno terdno zaupanje, da bomo na njeno daljno priprošnjo ne le novih nevarnost obvarovani zamogli naše delo mirno nadaljevati, temuč da bo tudi sprosila od Boga dolgo zaželjeno zmago sv. Cerkvi in bogato plačilo našim blagim dobrotnikom.

Šolo smo tedaj zamogli pričeti mirni in potolaženi, toda v razmerah memo poprej čisto različnih, zakaj razmere, v katerih sedaj živimo, nakladale so nam pred Bogom in pred našo vestjo dolžnost odpreti v našem šolskem poslopij bolnišnico za ranjene vojake. Od začetka je bilo v štirih večih šolskih sobah 25 ranjenih, v dveh manjih sobah pa njih strežniki, in dasiravno se je njih število zdaj znižalo na 20, smo bili vendar mógli najeti sosedovo hišo, da smo s šolo saj nekoliko prišli v red.

Ali naše pomoči ne potrebujejo le ti ubogi vojaki, pač pa še posebno na stotine revnih žensk in otrok, ki so okrog Jeni Sagre, Eski-Sagre in po okolici, po tih žalostnih krajih razdjanja, zgubili može, očete, brate in svoje posestvo in so nam vsled revšine živa nadloga. Tukajšnja vlada jim sicer daje na dan kosček kruha, pa od konzulov vstanovljeno društvo in angleška družba jim pomaga z naj potrebnejšo obleko in za malo časa tudi s kurjavo; ali tolikem številu revnih to, se vé, ne zadostuje; revšina je zmiraj silno velika, posebno pri malih otrocih in bolnih ljudéh, katerim moramo hiteti na pomoč.

Poleg tega smo sprejeli še 20 dečkov, in sicer same take sirote iz omenjenih nesrečnih krajev, v našo notranjo šolo, ki šteje s prejšnjimi vred zdaj že veliko čez 70 gojencev; pri vsem tem vsaki dan doživimo britkost, da moramo ubogim materam odrekati sprejem še več otrok, ker nam manjka prostora, potem pa tudi ne vemo, na koliko podporo smemo šteti to leto.

Naš vstav je imel 15 redovnih udov, 47 gojencev notranje šole, 4 bogoslovce, 4 bulgarske in 1 turškega učenika, 6 služabnikov, 1 krojača, 1 čevljarja in razun 5 prav revnih zunanjih učencev vsak dan po 3 goste, tedaj skupaj 87 oseb preživiti.

Vsega skup smo imeli preteklo leto stroškov 58.191 frankov, prejeli pa 50.920 fr.; ostane tedaj dolga 7270 frankov. Razun tega nas teži še od poprej dolg 10.000 frankov. Pri teh tako hudih časih moramo bolj ko kdaj zaupati na previdnost Božjo, ki molimo, naj bi blagoslovila premoženje našim dobrotnikom, da bi s prav obilno podporo nam in našim revežem hitro prihiteli na pomoč. Pri ti prisiljeni mili prošnji pa ob enem zaterjamo, da se bomo sami, kakor dosihmal, v molitvah in pri sv. maši spominjali blagodušnih dobrotnikov, pa priganjali bomo tudi uboge vdove in sirote k molitvi, da naj bi ljubi Bog našim očetnikom iz nadloge že tudi tukaj na zemlji tisučkratno povračeval.

Tomaž Brseska,

predstojnik misijonskih duhovnov J. Kr.
v Adrianopolnu.

Pristavek. To sporočilo je bilo pisano predenj je Plevna padla; če bodo misijonarji pri novih okolišinah, ko se vsa turška moč ondod zgostuje, še mogli tam ostati s svojimi šolami i. t. d., ali se jim bo treba zopet umakniti v Carigrad, še ne vemo. V zadregah so gotovo še večih.

Vr.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Pij IX dosežejo Petrove leta v Antijohiji in v Rimu.*) Nasprotniki in neprijatli Pija IX oznanujejo po svetu njih bolezen in napovedujejo smert, ktere že s težkim srcem pričakujejo. Prijatli in dobri Pijevi otroci pa se posvetujejo, kako bodo obhajali in preslavljali nov Pijev neslišan dogodek v mescu rožniku prihodnjega leta. Ravnokar nam je iz Rima od Pijeve družbe prišel naslednji silo znameniti dopis, ki bode,

kakor nalaš za novo leto, z novim veseljem navdajal vse dobre in poštene serca. Glasi se tako-le:

Zveza Pijeva katoliških družb v Rimu.

(Okrožnica, št. 1080—552.)

Množica vernih je bila enega serca in enega duha. (Dj. ap. 4, 32.)

V Rimu, 8. grudna 1877. Praznik neomadežanega spočetja blažene Marije Device.

Sedemnajstega preteklega sušca je ta družba dala oklic, da mesca rožnika bližnjega prihodnjega leta se bode obhajal spomina vredni oddelek časa, v katerem, ako Bog dá, bodo sv. Oče Pij IX dosegli leta, kolikor je apostoljski poglavar sv. Peter bil papež (vsega skupaj) v Antijohiji in v Rimu.

Temu oklicu primérno so bili storjeni razni predlogi. Posvetovalni zbor je to reč dobro preudaril. Menil je, da razun pobožnih opravil, ki se bodo obhajale tisti dan, bi bilo naj boljše in naj bolj všeč očetovskemu sercu Njih Svetosti, tako-le obhajanje veselega tega godú (kar jim je bilo tudi nasvetovano), namreč: Naj bi se ta prilika obrnila v to, da se doverši djanje prave ljubezni s podeljenjem denarnih pomočkov, kateri bi služili za podporo in oserčevanje vsih šol in družih naprav katoliškega podučevanja, ki so v Rimu, ali pa jih vzdržujejo zedinjene katoliške družbe, in ako se more, tudi zadevnih družin tistih otrok, ki hodijo v enake naprave, in se nabajajo v stanu prave in resnične ubožnosti. To pa v ta namen, da se jéz postavi zoper povodenj brezbožnosti, ktera se na vse kriplje razlija, posebno s tem, da z brezbožnimi in protestanskimi šolami mladino pačijo.

Pomočki pa, ktere bi utegnili Pijeva zveza nabrati samo v tem gospodovavnem mestu (Rimu), bi bili vse prerrevni in bi ne mógli kaj opraviti proti tujemu zlatu, ki ga z veliko obilnostjo trosijo sovražniki katoliške vere, da bi dosegli tako satanski namen. Zarad tega je družba določila, da se hoče obrniti do vsih katoličanov, ne samo po Italijanskem, ampak po vsi Evropi. Tako tedaj, kakor se je z zunanjim denarom vse počenjalo in se počenja vse to, kar se žalostnega in zoperkrišanškega godú v tem središu keršnatva, tako bi tudi zunanji, ki so iz tega središa dobivali in vedno dobivajo tisto sapo večnega življenja, ki jih dela blažene na tem svetu in jim odpira vrata nebeškega Jeruzalema, zamogli pri pomoči, kar je mogoče, da se popravi, kolikor se dá, tisto toliko spačenje zlasti v odrastujočem zarodu; to pa s posredovanjem pravega in svetega nauka, da se vera ohrani živa, in se poverne tista vera, zarad ktere so bili od aposteljniov hvaljeni naši očetje z besedami: „Fides vestra annuntiat in universo mundo.“ „Vaša vera se oznanuje po vesoljnem sveta.“

Podpisani toraj, kakor vradno predsedstvo „Pijeve zveze“ v imenu vsih in posameznih zastopnikov zedinjenih katoliških družb, se v tem oziru in v tacih mislih obračajo do Vas, pr. gospod, da bi s pomočjo mnogozasluznega časnika naznaniti ta oklic in povabiti katoličane, naj se poprimejo te lepe prilóžnosti, jubileja antijohijsko rimskega tako česnega našega splošnega očeta in papeža, ter naj zopet pokažejo svojo ljubezen do Njih in skupno pripomorejo k vzvišeno katoliškemu djanju. In tako vzvišeno katoliško djanje ravno je to, ki se predlaga, namreč podejevanje darov, ki naj bi se zbirali na taki način, kakor prebl. gospod naj primérniše mislite. Oddale naj bi se potem sбирke naj pozneje 1. majnika 1878 v roke zedinjeno-družnega tajnika, gosp. markeza viteza Julija Mereghia itd. v Rimu (via della Stamperia N. 13). Svesti si, da pr. gospod ne odrečete sodela tako sveti zadevi, v tako posebni in

edini okolišini, Vam v imenu vse družbe že naprej naznanujemo naj bolj priserčno zahvalo.

Lorenc knez Altieri,
predsednik.

Koment. Aleksander De' Marchesi Capranica,
podpredsedaok.

Markiz vit. Julij Mereghi,
blagajnik.

L. S.

Markiz vit. Jožef Donati,
tajnik.

K temu bodi pristavljeno le malo besed. Sv. Oče papež Pij IX, ako Bog dá, dosežejo Petrove leta vse, kar je bil papež v Antijohiji na Jutrovem in potlej v Rimu. Kaj takega ni doživel noben papež, kar stoji sv. Cerkev Kristusova, kakor tudi ne več drugih prednost Pija IX. O tem bo prilika še pisati v novem letu, komur ga Bog dá doživeti. Delo pa, ki ga podpisani tako visoki gospodje in vse Pijeva družba želi o tej priliki doseči, je za vso katoliško Cerkev silo tehtno in imenitno.

Frajmavrarji in krivoverci po Rimu denar tako rekoč „sejejo“, obilno ponujajo in trosijo, da bi mladino spravili v krivoverske šole, katerih so že brez števila napravili, zakaj oni hočejo glavno mesto katoličanstva v krivoverstvu utopiti, ako bi bilo mogoče. Ako se pomisli, kako pohujšanje delajo tudi z nesramnimi podobami, kazališi, časniki itd., je očitno, da brezverci, sovražniki sv. Cerkve, hočejo napraviti doveršeno gnjusobo „za svetem mestu“. — Temu nasproti hoče Pijeva družba s privoljenjem sv. Očeta tudi od katoliške strani kaj storiti za dobro odrejo mladine v Rimu, povzdigniti hoče več šol, podpirati ubogo mladino in njene starše, da bodo imeli manj skušnjave in nevarnosti se od krivovercev in brezvercev dati podkupiti, otroke v take kužljive šole dajati itd. In za ta namen bodo služili tudi darovi, ki želi družba, da naj se zbirajo na ta namen. Ako tedaj kdo blagoserečnih Slovencev kaj daruje: „za brambo katoliške vere v Rimu“, bomo o svojem času na odkazanem mestu darove oddali. Gotovo je, da mnogi katoliški otroci bodo tako obvarovani, da ne pridejo v roke zapeljivcem. To djanje „za katoliško mladino“ je tako lepo, da vsak, kteremu ni ugasnila naj zadnja iskrica za njegovo lastno vero (bodo si liberalci ali kar si bodi), mora tega vesel biti. —

ECCLESIAE CONSERVABIT DEVS, PONTIFEXQUE. B.

Iz Ljubljane. (Za novo leto kaj.) Za novo leto bi bilo treba povedati kaj novega. Pa rečeno je, da ni nič novega pod solncem. Semiramis je svoje dni zidala mesto Babilon v podobo štirikotnika, strani so bile vravnane natanko po čveterih stranéh svetá. Vsaka stran je bila 3—4 milje dolga. Sto železnih vrat je držalo v mesto in iz mesta. Zidovi so bili viši kot pri nas naj viši cerkveni stolpi. Neštevilni stolpi so bili še po obzidji, ki so segali še veliko više, kar je očitno. Sredi mesta sta bila dva gradova, na vsaki strani velike reke Evfrata eden, zvezana pa sta bila gradova s prehodom ter mostovžem pod vodó, — tedaj je bil v resnici pre-rov ali „tunec“, in Angleži niso nič novega iznašli!

Ker si tudi „Danica“ ne upa kaj novega izmisliti, začnimo pri starem, in jaz bi svetoval eno prav navadno opravilo. Precej na vse zgodaj novega leta dan naj vsak pomete svojo hišo. Če to stori še poprej, je še boljše.

To je prvo. Ne mara, v marsikteri hiši niso le samo smeti in pajčevine, ampak tudi velike zveri in pošasti? Ven z njimi v novem letu! Le dobro poglej pometaje: v enem kotu najdeš morebiti ris jeze in prepira; v drugem behemijota preklinjevanja; v tretjem presé nesramnosti ali pa požrešnosti? Ven z njimi, in ne pusti jih več v hišo. Tudi tiči kje kak malik, n. pr.

napuh, ošabnost, zapeljive bukve, časnik? Ven z maliki! Treši vsacega malika ob tla, ob kamnje, da se pošast na tisuč koscev razdrobi!

In kadar si hišo pometel, jo moraš še osnažiti, olepšati, okinčati, z lepimi napisi, podobami ozaljšati. Zapiši po več krajih številki 10 in 5, to je, deset Božjih in pet cerkvenih zapoved. Obesi po stenah podobe: molitev, treznost, poterpežljivost, priljudnost, vera, upanje, ljubezen.

Napolni tudi po sobi škodljive praznote, n. pr. z molitvijo, dobrimi mislimi, z usmiljenjem. Pripelji v sobo kake nebeške pomočnice, postavim, „našo ljubo Gospó presv. Serca“ ter zapiši svoje domače v to bratovšino, ako jih še nisi. Našel boš ne mara kako praznoto, kar tiče sv. spoved in Obhajilo, Božjo službo: napolni take praznote!

Marsiktere reči moraš precej ob novem letu skriti, n. pr. žeplenke pred otroci, kateri so z njimi že toliko hiš in vasi požgali.

Škodljive maroge, ógerce, izrastke je treba ostergati, odpraviti, n. pr. tabačne smodke, ki molé že smerkolinom iz gobčkov, nezmérno košulje in češulje, imenovano lišp, ki tako rado raste po mnogih napihnenih glavah, previsoko steganje vratú, in še več enacega, kar vse se še popisovati ne spodobi.

Zanikarni se zedinjajo, da bi hudo delali; dobri pa naj se zedinjajo za osnaževanje in olepševanje hiše. Sv. pismo graja neosnaženo hišo, ker pravi: „Vedne gobe, in pa nečista hiša.“ (Lev. 14, 44.) „Hiša pravičnih bo na veke ostala“ (Prov. 12, 7); „hiša brezbožnih bo razdjana“ (Ib. 14, 11). Rekel pa je nečisti duh: „povernil se bom v svojo hišo, iz ktere sem izšel.“ (Luk. 11, 24.) Nečisti duh je rad v nečistih hišah. Snažite, čistite, lepšajte torej svoje hiše v novem letu, spoštovani Slovenci! Ne terpite zveri, pošasti, malikov po svojih hišah. Ne terpite v hiši ne zelenega in ne šantavega, ne kranjskega in ne nemškega satana, pa tudi njegovega kožuha in njegovega sužnja ne!

Kdor bo skerbel za lepoto svoje hiše, se bo spolnilo, kar obeta Gospod, ker pravi: „Ibit homo in domum aeternitatis. Šel bo človek v večno hišo.“ (Eccles. 12, 5.)

Iz Kropo. — Tukaj smo imeli zadnjo pobinkoštno nedeljo pri farni cerkvi sv. Lenarta slovesno duhovno opravilo z zahvalno pesmijo. Povod tej slovesnosti so cerkvene naprave. Ko si hodil po Gorenjskem, in prišel tudi v terg Kropo, gotovo si zapazil, gredé ali peljaje se notri, naj popred lepo cerkvico „pri Kapelici“ imenovano, in če si le imel toliko časa, si si jo tudi rad ogledal znotraj, ki te že zunanje tako prijazno vabi z lepim stolpom in tudi lepo lego. Žal ti ni bilo, da si se potrudil nekoliko v breg, ker si se koj prepričal, ko si stopil v podružnico fare sv. Lenarta, da je tudi znotraj lepo okinčana, posebno kar je bila leta 1869 popravljena, nekoliko po dobrotnikih, nekoliko po za božjo čast vnetih farmanih. Škoda res, da se je nekdanj sloveča božja pot milostljivega serca naše ljube Gospé v Gozdu, zunaj poletnih nedelj in Marijnih praznikov, skoraj popolnoma opustila; pa naša ljuba Gospá že vé, zakaj si je izvolila slovenski Lurd — Brezje — da po božnemu ljudstvu milosti deli.

Če si pa že v Kropi, boš pač tudi pogledal v farno cerkev, in kaj ne, stopivši v Božji hram, si se zavzél, misleč, da imaš pred sabo velik, mojstersko izdelan križev pot ljubljanske stolne cerkve. Šta pa tudi oba od enega umetnika, znanega dunajskega slikarja Blanka, ki ju je izdeloval po Fürichu. Slišal sem sam iz ust mladega, a po slovenskem in drugod že dovelj znanega slikarja, da je pač križev pot ljubljanske stolnice bolj marljivo in natančno delan, kar pa tiče živost barv, ima pa tukajnji prednost pred unim. Ko si se

pa nagledal križevega pota, poslal marsikteri zdibljej k terpečemu Zveličarju, si bil pa v farni cerkvi s znamenitostmi tudi pri kraji, izjemši nekatere podobe od ranjčega Longus-a in njegove hčere; morebiti si celo izdihnul: Škoda križevega pota in podob za to cerkev.

Tako bi bil govoril pred petimi mesci; a dragi čitatelj, pridi pa danes, in stermel boš nad lepoto Kroparske farne cerkve, zdela se ti bo, kakor novo oblečena nevesta. Vem, da si misliš, kako je mogoče zdaj kaj večjega popravljati, časi so slabi, zaslužka malo, in Kropar živi le od rokodelstva, kovanja žebeljev. To je res, in to ravno je delalo tukajšnjemu, za olepšanje cerkvá zeló vnetemu gosp. župniku mnogo skerbí; rad bi se bil lotil popravljanja, — toda kje denara vzeti za to? Prav čuditi smo se morali gorečemu gospodu, kadar se je bližal velik praznik, kako si je prizadeval, da bi kolikor mogoče s cveticami zakril velike rane, razpoke na svetnikih in altarjih, — pa če je rana le prevelika, — ali kakor pravimo, vse ena rana, se ne dá lahko pokriti.

Pa glej, Kropa ima že mnogo lét velikega dobrotnika izmed visokočastite duhovščine, ki nikdar ne pozabi svojega rojstnega kraja, ki je veliko pripomogel, da se je tako lepo popravila in olepšala podružnica Marije Device, kateri je podaril več prav lepega in dragega cerkvenega oblačila; ki je v farni cerkvi napravil na svoje lastne stroške zgoraj omenjeni križev pot. Letos pa je omislil zopet v vse okna slepo brušene šipe, ker je cerkev nekoliko presvitla, da križev pot prenašlo ne obledí itd. Ravno tako so se našli še drugi dobrotniki, tudi tukaj rojeni gospodje in izmed častite duhovščine, ki so prevzeli velike stroške letošnjega popravljanja na svoje ramena. Eden častitih dobrotnikov je prevzél stroške za véliki altar sv. Lenarta, kateri so gotovo bili nad 600 gld., drugi gospod dveh stranskih, in še drugi enega večjega stranskega, kateri je bil že tako izdelan, da ni bilo varno pri njem maševati. Tudi se je leca popravila, katera je bila popravljanja jako potrebna, in daroval je v ta namen lep znesek tukajšnji posestnik, kateri pa že pri Bogu zato plačilo vživa; bodi mu Bog milostljiv, bil je veren, zvest sin matere katoliške Cerkve. Vsi prečastiti in preblagi dobrotniki pa naj bodo prepričani, da ne le zadnjo binkoštno nedeljo pri slovesni zahvali je verno tukajšnje ljudstvo v olepšani cerkvi natlačeno molilo za svoje velike dobrotnike, temuč tudi nadalje se bo med ss. opravili velikrat ponavljalo serčno vošilo: Bog jim poverni stoterno!

Delo je prevzél in tudi na popolno zadovoljnost č. gosp. župnika in farmanov doveršil daleč in že mnogo lét sloveči podobar gosp. Matej Tomec iz Šentvida nad Ljubljano. Če kje, veljá tudi tu pregovor: delo mojstra hvali. Kdorkoli je vidil poprejšnje stare oltarje, in zdaj vidi popravljene, pravi, da je nemogoče, da bi bili to tisti, ampak, da morajo biti popolnoma novi; zdi se, kakor bi sloveči mojster tukaj bil še samega sebe prekobil. Marmoriranje je tako natančno ponarejeno, da z očmi ga ne razločís od pravega marmora, ampak le s tipanjem; ravno tako se Tomčevo zlatenje od drugega loči v svitlobi. Da pa ne boš rekel, da preveč hvalim, prosim, pridi, in prepričal se boš, da hvala ni pretirana.

Misijonske sporočila r. P. Valjavca.

LI.

Križe pri Teržiči
od 3. do 10. listopada 1872.

Danes je 3. listopad, pomenljiv dan za misijonarje prve slovenske na Kranjskem. Pred šestimi leti smo

pervič stopili ko družbani Jezusovi na Kranjsko v vinograd Gospodov. Smleški misijon je bil prvi, ki ga je družba Jezusova prevzela v lepi ljubljanski vladikovini, in tega smo začeli 3. listopada l. 1866.

Bila je nedelja taisti dan in v stolnici Slovenije, v beli Ljubljani, je sedela zjutraj gosta megla še ko sva šla s o. Kosom se poklanjat premil. knezovladiku. Ko stopiva v véliko dvorano knezovo, je bila prva beseda gosp. vladika: Ali ni eden gospodov Valjavec? Da, jaz se pišem tako, odgovorim škofu. Nu, Vi ste mi prej ušli iz škofije, predno sem Vas spoznal! Ne, odgovarjam, milostivi knez, sej sem bil še pri Vašem vmesovanji na škofijski prestol ljubljanski pričujoč in sem Vas podložnik ponižno z rokoljubom pozdravljaj l. 1860. Ne ne, Vi ste mi res ušli, predno sem Vas spoznal, iz vladikovine, mi čversto odgovori knez. Sedeva s P. Kosom, škof za nama na blazine. Prijazno se pogovarjamo, povabijo naji na kosilo, ponudijo celó avoj voz in konja škofovska do Smlednika. — To je preveč, rečem škofu! Ni ni, to je moja dolžnost, odgovorijo knez... Takrat je bilo prvič govorjenje od jezuitovskih misijonov pri škofu ljubljanskem. Zdej je ravno 6 lét tega.

Dobro, in prav dopadlo se jim je, ko je kriški gosp. župnik jim pisal v Ljubljano za dovoljenje, in našteval vzroke, zakaj kliče v Križe sv. misijon, tehtne vzroke. Prav všeč mi je, kar je pisal fajmošter kriški, kaj ga zbuja k misijonu, so rekli P. Doljaku škof. Rad, prav rad, in na enkrat je bilo dovoljenje škofijsko iz pisarne v Križe odposlano.

Spominjam se smleškega misijona. Kolika možica ljudi je skupaj bila takrat, ko smo se z dr. Čebaškom, rojakom smleškim, v Smlednik pripeljali! Želja po misijonih, gorečnost zanje, se ljudstvu v lica tudi danes bere čez 6 lét še zmiraž taista. Tudi v Križah je v cerkvi vse nagojeteno, komaj smo zjutraj ob šestih do vélikega kriškega darilnika pririli.

Oberrnil se je moj nekdanji teržiški tovarš, verli župnik kriški in pred kovorski, od vélicege oltarja nazaj, da bi ljudstvo svoje in kovorske duhovnije, kjer je pred kratkim več lét pastiroval, izročil v pričo kovorskega novega župnika za čas sv. poslanja v našo skerb za osem dni. Čudni čuti! Pred seboj gledam bivšega svojega dobrega pajdaša, Frančiška Keaverjana Bohinca, ki nam z lepimi serčnimi besedami izročuje farno svojo in kovorsko. Kdo bi si mislil, mi je rekel župnik, da bom jaz enkrat župnik kriški in Ti misijonar?! Kdo bi bil kedaj menil, da bodo imele Križe misijon in da bi Ti mojih ovčic pašo za nekoliko časa prevzel?! Pa tako je; prav vesel sem tega djanja dobrotne previdnosti Božje. Bog daj svoj sv. blagoslov k temu!

In res, bil je blagoslov Božji nad kriškim misijonom. — Serca so se prec prvi dan omečile, P. Stare jim jih je prav ogrel. Bilo je ljudstva vse nagojeteno v cerkvi, čeravno je dež lil spod neba ta dan. Gožzanov in Gožžank, ki imajo do svoje vasi debelo uro naj bolj sterme poti, kakor bi po strehi bilo iti, je bilo vse polno pri farni cerkvi še na večer videti. Ni jih ostrušil ne dež, ne mehka pot po več krajih, ne temna noč, nič jih ni oplušilo, nič jim težavne poti ogrenilo. Prišli so v dežji doli, šli so v nalivu gori, veseli sv. poslanja.

4. listopad je danes, krasno jutro, jasen dan, solnce rumeno je posijalo iz vstoka na čistem nebeškem nebosklonu. — Kako ljuba, lepa je gorenjska zemlja očesu, kedar po velicem deževji zlato solnce nanjo posveti! Danes je pa še trikrat lepša. Ne terptí samo močno pozlačeno jabelko kriškega zvonika v bleščavi solnčni ljubo, glave vsih orjakov v polkrogu zapadnem in severnem terptijo v solnčnih prvih jutranjih žarkih ljubeznjivo in velikolepno, da se oko od gorenjske Švice kar ločiti

ne more. P. Stare, ves iz sebe, občuduje veličastvo lepe Kranje, krasno jutro visocega Gorenjskega. Oko in usta se radostno smeji temu rajskemu prizoru in jezik od veselja prevzet kliče s pesnikom venčanim: prečuden je Gospod v višinah!... S temi mladenči navdušeno govori: Benedictus es Domine, in firmamento coeli, et laudabilis, et gloriosus, et superexaltatus in saecula! Benedicite, omnia opera Domini, Domino, laudate et superenaltate cum in saeculu!

Otroci so danes pri nauku, in spovedi čakajo. Je jih veliko pred velikim oltarjem, dečkov in deklic. O da bi pač ostali pri svoji dobri volji, pri svojih misijonskih sklepih! Da bi bile bele, kakor je sneg na Karavankah danes, njih duše v prihodnje, in ne bi zginila belota z njih.

5. listopad. Žén veliko, spovednikov premalo, marsikteri je pritekla solza, ker ni opraviti mogla.

6. listopad. Móz vse černo pri spovednicah, tudi oni niso opravili vsi. — Nekaj prav malo, da števila ni vredno, se jih je zarotilo zoper misijon, da ne pojdejo ne k govorom, ne k spovedi. Delati so hotli v kriški fari propagando zoper misijon, zoper jezuite. Domačim so se pridružili nekteri lažisvobodnjaki teržiški, ki so napadali moze z neumnim obrekovanjem zoper nas. A možje pravi kriški se ne dajo več preveriti, ne verjamejo volkom zgrabljivim, ko so se jim v misijonu ušesa odperle.

7. listopad. Za možmi so prišle dekleta na versto... Opravile tudi one niso vse, kakor možje ne vsi.

8. listopad. Mladenčev bilo ti jih je tolikanj in tako poslušnih pri govoru in spodbudnih pred spovednico, da je bilo res gniljivo. Vse hiti k spovedi. Bilo nas je spovednikov prav veliko — a nismo mogli vsim kaj. Stalo jih je na kerdela okoli spovednic, — pa niso opravili do danes še marsikteri ne, ker jih je prišlo nepričakovano veliko k sv. spovedi. Celi petek popoldne in soboto smo jih spovedovali.

(Konec tega oddelka prih.)

Za dom in šolo.

Ta-le se dá lepo brati pred jaslicami.

Blažena Evstahija je bila več lét bolna v postelji in je terpela velike bolečine. Vedno je bila vdana v voljo Božjo, v molitvi je vselej našla sladko tolažilo. Premišljevala je neskončno ljubezen Božjo do nas ljudi, ki je svojega edinega Sina poslal v naše odrešenje na svet, ter je serčno hrepenela viditi Dete Jezusa. Tri dni je v obilnih solzah z detinsko preserčnostjo prosila te milosti. Potem se je zamaknila. Zdelo se ji je, kakor bi stopila v majhno hišico. Tam je našla Marijo, Božjo Mater, ki je molila v jasnih ležeče Dete. Marija je vzela potem ljubeznjivo Dete, ga je nji podala in Evstahija ga je prejela z gorečo ljubeznijo v naročje, ga pritisnila na serce in kuševala mu nožice. Pri tem jo je obhajala taka sladkost, da bi bila umerla od nezmernega veselja, ko bi je ne bili izdramili iz zamaknjenja. Tolika je bila obilnost nebeske blaženosti, da bi bila njena duša vedno mogla bivati v njenem slabotnem telesu. Nekteri so jo potem vprašali, kakšna je bila Marija? Odgovorila jim je: „Bila je tako lepa, da ne morem dopovedati z besedami; zdelo se mi je še le 14 lét stara.“

Čistim, nedolžnim dušam se razodeva Bog s svojimi svetniki po mnogoterih potih. Mladi in stari, varite tedaj lepo milost Božjo, ki ste jo zaupljivo zadobili v adventnem času z dobro spovedjo in jo poterdili z vrednim sv. Obhajilom. Poterjajte pa prijaznost Božjo tudi pri prijaznih jaslicah o božičnem času.

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvala.

Nekdo, večkrat rešen s pomočjo bratovske molitve, naznanja čast Bogú, in serčno zahvalo Marijnemu posredovanju, pa tudi bratovskim molitvam.

Prošnje.

Priporočeni v bratovsko molitev: Brat, pijančevanju in zanikarnemu življenju vdan, da bi se pohljšal. — Oseba, zarad volitve stanú, da bi se Božja volja spolnila. — Oseba na smertni postelji živo priporočena za zboljšanje, ali saj za voljno poterpljenje. — Na očéh zeló bolan móz z Gorenjskega, ki ga je že začel vid zapušati, presilno užaljen v svoji nesreči, se še s terdnim zaupanjem do N. lj. G. priporočuje v bratovsko molitev, in ako je Bogu v čast in njemu v zveličanje, da se ozdravi, bode zahvalo po „Danici“ razglasil. — Enako s terdnim zaupanjem — „kjer je naj večí sila, je Božja roka mila“ — se priporoča že delj časa hudo bolna Marija Z. iz Kam. in po ozdravljenji hoče tudi zahvalo naznatiti.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec prosinec.

I. Glavni namen: Vsesplošno poboljšanje katoličanov, še dolgo ohranjenje Pija IX, in zmaga sv. Cerkve.

II. Posebni nameni:

1. prosinca 1878. Novo leto, Jezus. Priporoč.: Srečen začetek v imenu Jezusovem pri vsih delih v Božjo čast. Ljubezen do Jezusa. Sovrašstvo greha.

2. Sv. Makarij. Priporoč.: Terpeči pomanjkanje po zimi. Vsi dozdej v bratovsko molitev priporočeni. Spreobrnjenje Egipta.

3. Sv. Genovefa. Priporoč.: Mnoge terpeče žene. Odvernjenje pregreh po kerčmah. Nektere družine.

4. Sv. Tit. Priporoč.: Spreobrnjenje Grecije in sploh Jutrovega, posebno slov. razkolnikov. Nektere osebe za popravo pohujšanja. Obvarovanje mladenčev pred ponočevanjem in sploh slabimi drušinami. Sv. veri primerno postavodajstvo.

5. Sv. Severin. Priporoč.: Spreobrnjenje Nemčije. Zoper preganjavce samostanov. Otročiči, da bi jih Bog na Marijine prošnje obvaroval volkov pohujšanja.

6. Sv. 3 Kralji. Priporoč.: Spreobrnjenje Indije, Perzije in druž. juter. dežel. Vsi zmoteni, zlasti kateri želé resnice. Overženje hudobnih naklepov zoper papeža in zveste služabnike sv. služabnike sv. Cerkve.

7. Sv. Valentin. Priporoč.: Vsi, kateri terpé neznane bolezni, zlasti po Slovenskem. Duhovni po Slovenskem, zlasti steri so hudih dušnih ali telesnih potrebah. Nektere fare in njih dušni pastirji.

8. Sv. Erhard. Priporoč.: Škofje katol. Cerkve. Rokodelski dečki. Slovenske mesta za posvečevanje nedelj in praznikov.

Življenje štirnajsterih pomočnikov v sili.

X. Sv. Evstahij, vojvoda in spričevavec.

(Dalje.)

Evstahij ogleduje cesarsko armado, pa prevede, da je še premajhna in ni zmožna sovražnike premagati in ukrotiti; zatorej berž razpiše novo nabiranje novincev. Med nabranimi novinci sta se sosebno odlikovala dva

velika, berhka mladenča lepega obnašanja. Evstahij je nekako čudovito nagnjenje do njiu v serce čutil, ju še celo k svoji mizi vabil; pa ni vedil, da sta njegova sina; sina pa nista vedila, da je vojvoda njun oče, in da sta brata. Zdaj je bila vsa armada dobro izurjena, in pelje jo vojvoda v jutrovo deželo proti roparskim sovražnikom ktere je sijajno premagal. Po tej slavni zmagi se vojvoda s svojo armado domu na Laško verne. Pri nekem mestu je armada pod šotorji počivala. Una dva verla mladenča, ki sta se v vojski jako srčno odlikovala, sta bila stotnika in sta v eni hiši skupaj počivala. Po kosilu gresta na vert in si v senci zgodnice svojih otroških in mladih let pripovedujeta. Stareji stotnik začne pripovedovati: „Spominjam se iz svoje otroške dobe, da so bili moj oče viši vojaški poveljnik; moja mati so bili grozno lepi in so mojega očeta in mojega mlajega brata pa tudi mene preserčno ljubili. Neko noč smo šli vsi iz hiše k morju, stopili smo v ladijo in se na Egiptovsko prepeljali; moja mati pa, ne vem zakaj, so v ladiji ostali. Vsi smo po njih po potu jokali. Prišli smo do dereče reke. Oče so najpred mojega brata unkraj reke na breg prenesli; ko so se po-me vernili, je lev mojega brata zagrabil in odnesel; niso bili še prišli takraj vode, že je volk mene seboj vlekel; pastirji pa so psa vanj poščevali in me rešili. Eden pastirjev me je sprejel za svojega rejenca.“ Ko je mlajši stotnik te besede slišal, zdajci skoči po koncu in starejega stotnika objame, rekoč: „Pri živem Bogu! ti si moj brat Agapit; mene je bil lev zagrabil in odnesel, kmetje pa, ki so v gozdu derva sekali, so me bili oteli in so me izrejevali.“ Hišna dekla Teopista je te pogovore stotnikov na ušesa vlekla, in ko je slišala besede, da je bila mati v ladiji ostala, in da so vsi po nji jokali, je v svojem sercu globoko zdihnila: „Oh, oh, Bog hotel, da bi bila ta dva stotnika moja sinova!“ Vso noč prejoka in moli, ter prosi Boga, da bi jo rešil iz sužnosti in ji priložno pot v Rim pokazal; notranj glas ji pravi, naj gre k vojvodu in naj ga prosi, da bi smela se verniti pod njegovim varstvom v svojo domačijo, ker je bila nekdaž žena višega vojaškega poveljnika.

Drugi dan gre s svojo prošnjo k vojvodu, pa kakó ostermi, ko vidi pred seboj svojega ljubljenega moža. Vsa vesela zavpije: „Si li res ti moj Evstahij!“ in se mu k nogam zgrudi. Tudi Evstahij je kaj spozná, jo vzdigne in objema. Bila sta oba vsa v solzah in takó ginjena, da nista mogla nekaj časa prav nič govoriti. Ko zopet sama k sebi prideta je bilo Teopistino vprašanje: „Predragi moj Evstahij! kje pa sta najina sinova?“ Evstahij ji zdihovaje odgovori: „Oh, oh, ljuba moja! zverine so ju požerle; ko sem bil malega Teopista čez neko reko na breg prenesel, ga je lev odnesel ta čas, ko sem se bil po Agapita vernil; in ko sem bil po tega nazaj prišel, sem vidil, da ga je volk seboj vlekel.“ Teopista ga z mirnim sercem posluša, ter mu reče: „Dragi moj! vsegamc ni, dobrotljivi Bog, ki je naju zopet združil, je lahko tudi najina sina pri življenji ohranil, in ju le-sem pripeljal.“ Nato mu pové pogovore, ki sta jih mlada stotnika, brata, na vertu imela, in poslednjič reče: „Nič več ne dvomim, da sta mlada stotnika najina sina.“ Evstahij ukaže oba stotnika k sebi poklicati, in prišla bistro gleda, rekoč: „Kdo sta, od kod sta prišla in kdo je vajin oče, kdo vajina mati?“ Stotnika mu vso zgodbo na drobno in natančno pripovedujeta, in ko s solznimi očmi mater omenita, da je bila na ladiji ostala, in da so ju bile pri reki zverine zgrabile in odnesle, jima seže oče v besedo, rekoč: „O ljuba moja otroka! o draga moja sinova!“ ter ju s preserčno ljubeznijo objame in kušne, pa tudi sinova sta svojega očeta in svojo mater kaj ljubeznjivo objemala. Kdo premore popisati njih veselje in hvaležnost do Boga,

kteri jih je po tolikem terpljenji zopet združil? Poslednjič je tudi Teopista pripovedovala, kakó se je nji godilo, rekla je: „Na ladiji sem bila v nezmerno žalost vtopljena, noč in dan sem zdihovala in goreče Boga prosila, naj varuje mojo čistost in me reši iz rók tega nesramnega človeka; Gospod Bog mu je bil poslal merzlico in tretji dan potem ga je poklical pred svoj sodnji stol. Njegovi hlapci so me potem nekemu kupčevavcu s sužnjimi vred prodali, in ta me je v tem mestu temu mojemu sedanjemu gospodarju spečal, kteremu sem služila do današnjega veselega dneva. Večni Bog bovi zahvaljen, ker nas je za vse naše terpljenje preobilno odškodoval!“ Vojvoda je svojim vojakom napravil velike gôstije; veselje v šotorišu je bilo nepopisljivo; sveta deržinica pa je opravljala preserčne zahvalne molitve. (Dalje sledi.)

Listek za raznoterosti.

Ljubljanski milgsp. knez in škof dr. J. K. Pogačar so od svitlega cesarja dobili komanderski križ sv. Leopolda.

Prelepo božičnico je na Sveti večer imela mladina notranjih šol pri čč. gospoh Uršulinaricah v Ljubljani. Po prav priserčni igri: „Človeško zadolženje in Božje usmiljenje“, ktero so gospodičine preizverstno predstavljale, so bili razdeljeni neštevilni darovi. Vsa vesela in osrečena je bila dobra mladina pri božičnici, naklonjeni po dobrotni prečast. gospoj M. prednici in družih gospoh redovnicah.

Iz Šmarjete. Za novo leto vsim bralcom „Danice“ veselo novico piše preč. g. dr. Janez Černič iz Rima 16. grudna: „Sveti Oče bili so se strudali, pak nekoliko razboleli. No sedaj jim je bolje: dobri Bog je uslišal molitve katoliške Cerkve. Ohrani nam Jih Bog še mnogo lét! No, zato ne nehajmo moliti k Bogu: da Jim dá preživeti vse svoje neprijatelje! A ti so tudi naši neprijatelji.“

In vender ti neprijatelji že toliko časa pokopavajo sv. Očeta, ki pa pri vsi svoji miloti in dobroti jim vender tega nepravničnega veselja ne storijo. Bog nam Jih ohrani in Marija naj Jih varuje s svojo možgno prošnjo!

G. msg. Černič pozdravljajo vse letošnje romarje, ravno tako tudi pridna in prijudna hiša Tomacelli 102.

(Janez. *)

Iz Hrenovic poroča se žalostna novica, da je sv. Štefana dan zjutraj ob štirih po dolgem budem terpljenji umerl preč. fajmošter g. Jakob Blaznik, ves vdan v voljo Božjo. Rojen v Selcih 9. jul. 1831, za mašnika posvečen l. 1854, je najprej služil v Hrenovicah za zgodnjika, potlej v Moravéah, potem v Hrenovicah za pomočnika in naposled za župnika. Pogreb boče v petek dopeldne. To se naznanja vsem znancem, prijateljom, in posebej součencem, da opravijo po dogovoru za ranjkega vsakteri po tri sv. maše. R. l. P.

Iz bohinske Bistrice, 22. grudna. Danes smo pokopali 83letnega spoštovanega moža, očeta našega gosp. župnika, J. Mesarja. Zbralo se je bilo mnogo ljudstva. Kaj ginljive so peli černo mašo čast. g. Porenta iz srednje vasi. Imeli smo lep izgled, kako ljubezen bi morali imeti otroci do staršev, ker po cele noči so prečuli gospod župnik zraven postelje svojega bolnega očeta.

*) Drugi, kolikor mi je znano, so v enakem prim. vsi dali v poterditev. Vr.

In ko so oče ležali na mertvaškem odru, so srečno zahvalo naznanovali obiskovalcem in nepretergano med tem milošino delili. To nas je v serce ginilo, zato toliko bolj molimo, da naj večna luč sveti ranjcemu, nam pa naj toliko več let Bog ohrani dobrega gosp. duhovnega pastirja.

Zahvala. Poslanih 52 gld. kot darov za cerkev v Suši sem prejel hvaležno. Serčna hvala dobrotnikom, in Bog stoterno vse poverni!

Na Zalem logu, Sveti večer 1877.

Ant. Pintar, župnik.

Zagrebsko vseučiliše ima to leto v državoslovnem oddelku 237, na bogoslovnem 60, na modroslovnem pa 46 slušateljev, nekaj rednih, nekaj izrednih. Vsih skupaj jih je 344; 61 več memo lanskoga leta.

Iz Rima pripovedujejo poslednje novice, kako Bog milostno vališuje goreče molitve vernikov za sv. Očeta, čez pričakovanje so terdni, večkrat spijo po celo noč brez prebujenja. Vsako jutro jim eden duhovnov mašuje, kateri posveti dve hostiji, ker z eno se sv. Oče obhajajo. Pozneje zaslišijo kardinala tajnika in prednike raznih kongregacij.

Iz Venezuele se naznanuje, da se je ondotni vikār škof Guevara povernil v glavno mesto Karakas. Sedem let je, kar je bil na otok Trinidad pregnan od ondotnega predsednika. Vzrok ni povedan. Venezuela je jugo-amerikanska republika s kakim poldrugim milijonom prebivalcev. Tacih kurnikov je veliko v južni Ameriki, ki mergolj sovražljivih frajmavrarjev, kateri o vsaki priliki preženejo ali pa sicer tarejo kacega škofa in terpinčijo na vse kriplje uboge katoličane. Nadškof se je povernil med silnim veseljem in velikanskimi skazovanji ljudstva, in izročeno mu je bilo pismo verne vdanosti s 25.000 podpisami.

Telefon. Veliko se govori in piše o novi znanjdbi, nekakem daljnoglasu, kateri človeški glas prenaša z ravno tisto naglico, kakor daljnopis ali telegraf besede. Če tedaj govoriš, poješ, se jokaš, se vse to more slišati v veliki daljini. Ako se ta iznajdba prav doverši, prideš v berzoglasno sobo in pogovarjal se boš lahko v Ljubljani s človekom, ki bo na Dunaju, v Parizu itd. V Ljubljani bi lahko poslušali govornike v angleškem, ali v novem turškem parlamentu, v francoski zbornici, ali če se s cerkvijo pripravi v dotiko, slišali bi lahko daleč po svetu slavne pridigarje, cerkveno petje itd.

Poslednje novice. Debel sneg na bojiščih ne dopusti posebnih vojnih djanj. Vender Serbi ob vzhodu in jugu nekoliko napredujejo; vzeli so Turku sotesko sv. Nikolaja, Kladnico itd. Neko poročilo celo hoče vediti, da Horvatović od serbske in Skobelev z 10,000 možmi od ruske vojne sta se pri Belgradžiku že strinila. V tem primerljeju bi Vidin bil odšipnjen. Ob večeru (proti Bosni) Serbija ne misli meje prestopiti, ampak le napade odbijati. Rusi so neki še 6 ur daleč od Sofije, uzeli so Vildoz in Arabkonak. Turki namerjajo umakniti se v ravnino čez Balkan, le terdnjave takraj Balkana bi ohranili obsajene. Na otoku Kandiji buči upor zoper Turka; tudi po greških okrajinah je hrup. Car se je vernil v Petrovgrad.

Dobrotni darovi.

Za afrikanski misijon: M. Hace 1 gl.
Za kristjane na Jutrovem: Fara Ternovska 2 gld.
a. v. in 1 st. dvaja.
Za bulgarski misijon: Dobrotnica po g. K. Klunu 3 gld.
Za sv. Detinstvo: Neimen. 20 kr.

Vljudno vabilo

k naglemu naročevanju na cerkveno-politiški časnik z imenom:

„Zgodnja Danica“,

za leto 1878.

Dvé reči ste znani vsakemu verlemu Slovencu in katoličanu. Ena je, da leto h koncu gre; in druga, da se mora na „Zgodnjo Danico“ naročiti, ako hoče, da mu bo vsak petek skoz leto 1878 prisvetila v hišo s celo polo poštenega, podučnega, spodbudnega, vedrilnega blaga, pa ob enem tudi vsakterih novic, ki se godé po vesoljnem svetu. Čast Bogú; vojsko satanu; ljudém poštenost, srečo, blaženost! Tega se bo naš list deržal tudi v prihodnje. Toraj bodi Slovencem živa skerb: prav obilno naročevati se na „Zgodnjo Danico“. Hvala blagim dopisnikom in naročnikom ter prošnja za stanovitnost, vsim pa Božja pomoč in veselo novo leto!

„Zgodnja Danica“ veljá:

za celo leto po pošti	4 gold. 60 kr.,	—	v tiskarni prejmana	4 gold.
„ pol leta „ „	2 „ 40 „	—	„ „	2 „
„ četert „ „	1 „ 30 „	—	„ „	1 „

Za pošiljanje na dom v Ljubljani za celo leto se plača 40 kr. — Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se pošilja založništvu (ne vredništvu), naj ložej po poštni nakaznici z napisom: Naj prejme založništvo „Zgodnje Danice“

v Ljubljani.

(Oddaj v tiskarnici Blaznikovih dedičev.)

Vredništvo in založništvo.